

Dep. Lef
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CANCELARIA PREȘEDINTELUI

Présidence 2025-2028

S.G.

Dosar nr. 4484A/2025

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 11780/ 02 JUL 2026

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL

Nr. 2/5311 CP
20 26 Luna 07 Ziua 07

Domnului

Sorin-Mihai GRINDEANU

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE

Intrare Nr. 1/5760 KZ
20 26 Luna 07 Ziua 02

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

Vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr. 114 din 11 februarie 2026, prin care Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și a constatat că Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.36/2024 pentru completarea unor acte normative referitoare la autorizarea și intabularea construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., precum și Ordonanța Guvernului nr.36/2024 pentru completarea unor acte normative referitoare la autorizarea și intabularea construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., în ansamblul lor, sunt neconstituționale. (PLX518/2024)

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

ROMÂNIA
PREȘEDINTE

Prof. univ. dr. Elena Șimina TĂNĂSESCU

7/37/2025/07.07.2026

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.4484A/2025

DECIZIA nr.114
din 11 februarie 2026

referitoare la obiecția neconstituționalitate a Legii privind aprobarea
Ordonanței Guvernului nr.36/2024 pentru completarea unor acte normative
referitoare la autorizarea și intabularea construcțiilor aferente infrastructurii
de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea de
Transport cu Metroul București „Metrorex” - S.A.

Elena-Simina Tănăsescu	- președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	- judecător
Mihai Busuioc	- judecător
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scântei	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	- magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluținarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.36/2024 pentru completarea unor acte normative referitoare la autorizarea și intabularea construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Constituțională cu nr.12830 din 5 noiembrie 2025 și constituie obiectul Dosarului nr.4484A/2025.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate sunt formulate critici de neconstituționalitate extrinsecă și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

4. Criticile de neconstituționalitate extrinsecă vizează încălcarea art. 1 alin.(4), a art.16 alin.(1) și (2), a art.61 alin.(1), a art.73 alin.(3) lit.m), a art.76 alin.(1) și a art.115 alin.(1), prin raportare la art.147 alin.(4) din Constituție.

5. Un prim set de critici de neconstituționalitate extrinsecă vizează încălcarea art.73 alin.(3) lit.m), a art.76 alin.(1) și a art.115 alin.(1), prin raportare la art.147 alin.(4) din Constituție, și se referă la adoptarea greșită a legii ca lege ordinară, și nu ca lege organică.

6. Se susține, în acest sens, că Ordonanța Guvernului nr.36/2024 conține norme referitoare la regimul juridic al cărții funciare, care face parte din regimul juridic general al proprietății imobiliare și care, potrivit art.73 alin.(3) lit.m) din Legea fundamentală, aparține domeniului rezervat legii organice, astfel că și legea de aprobare trebuie să aibă caracter organic.

7. Legea criticată stabilește că, pentru proiectele de infrastructură de transport de interes național și de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., dreptul de proprietate asupra construcțiilor se înscrie în cartea funciară în baza autorizației de construire emise de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, a procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, precum și a celorlalte dispoziții legale în materie și a unei documentații cadastrale, însă fără obligativitatea eliberării unui certificat de atestare a construcției de către autoritatea competentă emitentă a autorizației de construire. Prin această normă legiuitorul intervine asupra Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr.7/1996, lege cu caracter organic ce reglementează în domeniul rezervat legii organice. Calificarea caracterului organic al normelor juridice ce instituie această

soluție legislativă este de necontestat, având în vedere efectul juridic constatat asupra dobândirii și stingerii drepturilor reale asupra imobilelor, prevăzut de art.885 din Codul civil, și opozabilitatea față de terți până la finalizarea lucrărilor de cadastru pentru fiecare unitate administrativ-teritorială și deschiderea la cerere sau din oficiu a cărților funciare pentru imobilele respective.

8. Rolul cărții funciare de important instrument de apărare a dreptului de proprietate a fost subliniat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa (Decizia nr.723 din 1 iunie 2010). Regulile de carte funciară subsumează o realitate juridică ce guvernează raporturi juridice de o valoare socială semnificativă, conturând regimul juridic al circulației terenurilor și construcțiilor proprietate privată, reguli subsumate regimului general al dreptului de proprietate asupra tuturor imobilelor din România, aspect ce presupune ca adoptarea oricărei noi soluții legislative ce intervine în acest domeniu să fie realizată printr-o lege cu caracter organic, iar nu printr-o lege cu caracter ordinar.

9. Deși legea criticată nu privește toate terenurile și construcțiile, ci doar o categorie restrânsă de imobile, formată din construcțiile edificate în cadrul proiectelor de infrastructură de transport de interes național și de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., autorul sesizării consideră că acest aspect nu poate înlătura argumentele anterioare și nu justifică adoptarea legii criticate ca lege cu caracter ordinar, deoarece aceasta completează Legea nr. 7/1996, lege cu caracter organic. Într-o abordare contrară, nu doar s-ar eluda respectarea normelor constituționale și a jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la distincția între legile organice și legile ordinare, ci și caracterul legii de a reprezenta un act cu aplicabilitate generală, destinat unui număr nedeterminat de cazuri concrete, în funcție de încadrarea lor în ipoteza normei.

10. Al doilea set de critici de neconstituționalitate extrinsecă vizează încălcarea art. 1 alin.(4), a art.16 alin.(1) și (2), a art.61 alin.(1) și a art.147 alin.(4) din Constituție, întrucât legea criticată ar avea caracter individual.

11. În susținerea acestui argument se arată că legea criticată este concepută să impună dispoziții pentru un caz determinat concret, *intuitu personae*. Sintagma „proiecte de infrastructură de transport de interes național” nu este de natură să confere normei caracter general, ci are relevanță în ceea ce privește sursa de finanțare preexistentă edificării imobilelor respective, soluția legislativă criticată vizând, în concret, înscrierea în cartea funciară a unor imobile în favoarea unei entități determinate, deși este posibil ca în situații similare să se regăsească și alte entități care derulează proiecte de interes național.

12. Instituind prin legea criticată posibilitatea înscrierii în cartea funciară a dreptului de proprietate al Societății de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A asupra construcțiilor, fără certificatul de atestare a construcției, Parlamentul a creat o lege cu caracter individual, contrară dispozițiilor constituționale ale art.1 alin. (4) referitoare la principiul separației puterilor în stat, ale art.16 alin.(2) privind principiul egalității și nediscriminării și ale art.61 alin.(1) privind rolul Parlamentului. Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa că domeniul de reglementare al unei legi este determinat de legiuitor, însă legea, ca act juridic de putere, cu caracter unilateral, se adresează unui număr nedeterminat de cazuri concrete ce se încadrează în sfera relațiilor sociale astfel reglementate. O lege în care domeniul de incidență este strict determinat de legiuitor are caracter individual, și, de aceea, și un caracter discriminatoriu pentru alte subiecte de drept aflate în afara sferei de reglementare. Totodată, Parlamentul nu își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, întrucât ar echivala cu o abatere de la prerogativele sale constituționale și transformarea sa în autoritate publică executivă (Decizia nr.600 din 9 noiembrie 2005, Decizia nr.970 din 31 octombrie 2007, Decizia nr.494 din 21 noiembrie 2013, Decizia nr.574 din 16 octombrie 2014 Decizia nr.249 din 19 aprilie 2018, Decizia nr.163 din 27 martie 2018 și Decizia nr.777 din 28 noiembrie 2017).

13. Criticile de neconstituționalitate intrinsecă sunt formulate prin raportare la prevederile art. 1 alin.(5), ale art.22 alin.(1), ale art.34, ale art.35 și ale art.147 alin.(4) din Constituție.

14. Autorul sesizării formulează mai întâi critici de neconstituționalitate intrinsecă prin care reclamă încălcarea art.22 alin.(1), a art.34 și a art.35 din Constituție, întrucât executarea unor lucrări de interes național fără solicitarea certificatului de atestare a construcției prezintă un risc semnificativ pentru siguranța publică.

15. Se susține că soluția legislativă nou-introdusă prin art.I și art.II pct.2 din Ordonanța Guvernului nr.36/2024, potrivit căreia este eliminată condiția existenței certificatului de atestare a construcției din procedura de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra construcțiilor edificate în cadrul proiectelor de infrastructură de transport de interes național și de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A, contravine dispozițiilor constituționale ale art.22 alin. (1) privind garantarea dreptului la viață și a dreptului la integritate fizică și psihică ale persoanei, ale art. 34 – *Dreptul la ocrotirea sănătății* și ale art. 35 – *Dreptul la un mediu sănătos*, dar și obligației pozitive ce îi revine statului român, în conformitate cu art. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de a proteja dreptul la viață. Dincolo de dezideratul simplificării procedurilor și cel al implementării proiectelor vizate într-un timp cât mai scurt, exprimat în expunerea de motive a legii criticate, se apreciază că eliminarea procedurii de verificare și atestare a îndeplinirii în concret a condițiilor tehnice impuse de autorizația de construire echivalează cu lipsirea statului de un mecanism de control tehnic indispensabil pentru prevenirea riscurilor la adresa vieții și integrității fizice a persoanelor. Acest aspect este cu atât mai important prin prisma domeniului în care intervine utilizarea imobilelor respective, și anume infrastructura de transport public la nivel național și de metrou, acesta având o directă legătură cu siguranța publică datorită numărului mare de utilizatori. În acest sens, este indicată jurisprudența Curții

Europene a Drepturilor Omului prin care s-a subliniat obligația primordială a statelor de a crea un cadru legislativ și administrativ orientat spre prevenirea reală și disuasivă a punerii în pericol a dreptului la viață (Hotărârea din 30 noiembrie 2004, pronunțată în Cauza *Öneryildiz împotriva Turciei*, paragrafele 89 și 90).

16. Autorul sesizării mai susține că dispozițiile art.I și ale art.II pct.2 din Ordonanța Guvernului nr.36/2024, astfel cum a fost aprobată prin legea criticată, contravin și prevederilor art.1 alin.(5) și ale art.147 alin.(4) din Constituție, întrucât instituie un paralelism legislativ.

17. Cele două texte indicate introduc norme identice în cuprinsul a două legi diferite – Legea nr.7/1996 și Legea nr.50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, în condițiile în care prevederile art.16 alin.(1) și (2) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative interzic instituirea aceluiași reglementări în două sau mai multe acte normative, soluția tehnică pentru evitarea paralelismului fiind utilizarea normei de trimitere. Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ, iar respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații compatibile cu principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare (Decizia nr.420 din 3 iulie 2019). Ori de câte ori există o dublare sau o suprapunere între diverse soluții ori ipoteze normative cuprinse în două sau mai multe articole ori legi se constată un paralelism contrar art.1 alin.(5) din Constituție (de exemplu, Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014, Decizia nr.61 din 7 februarie 2017, Decizia nr.612 din 3 octombrie 2017, Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018 sau Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018).

18. Din această perspectivă, adoptarea unei soluții legislative similare constatată anterior ca fiind contrară dispozițiilor Constituției contravine și dispozițiilor art.147 alin. (4) din Constituție (Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, paragraful 26).

19. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a transmite punctele lor de vedere.

20. Guvernul consideră că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată prin raportare la prevederile constituționale ale art.1 alin.(3) și (5), ale art.44, ale art.73 alin.(3) lit.m), ale art.76 alin.(1), ale art.135 și ale art.136 și inadmisibilă prin raportare la art.61 alin.(1) și art.147 alin.(4) din Constituție.

21. Cu privire la critica de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la adoptarea legii criticate în mod greșit ca lege ordinară, cu încălcarea art.73 alin.(3) lit.m) din Legea fundamentală, se consideră că aceasta este neîntemeiată.

22. Domeniul legilor organice este foarte clar delimitat prin art.73 alin.(3) din Constituție, normă de strictă interpretare care impune legiuitorului să adopte legi organice numai în acele domenii limitativ enumerate. Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a făcut distincția dintre aspectele ce intră în sfera regimului juridic general al proprietății și care sunt de domeniul strict al legii organice, în acord cu art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție, și celelalte elemente prin care legiuitorul configurează conținutul și limitele dreptului de proprietate și care pot fi și de nivelul legii ordinare. Astfel, a stabilit, de principiu, că regimul proprietății și al dreptului de proprietate reprezintă o realitate juridică ce guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă, ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe (Decizia nr.5 din 14 iulie 1992). Curtea a

mai arătat că regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, vizează esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința și dispoziția, fiind preponderent un regim de drept privat, însă nu orice modalitate de transfer al dreptului de proprietate se încadrează în domeniul strict limitativ al legilor organice (Decizia nr.623 din 25 octombrie 2016, paragraful 108, sau Decizia nr.627 din 15 octombrie 2019, paragraful 28).

23. În lumina acestor considerente de principiu, se apreciază că norma din cuprinsul Ordonanței Guvernului nr.36/2024 nu privește regimul general al proprietății, ci o situație particulară, și anume domeniul proiectelor de infrastructură de transport de interes național și de metrou, necesitatea soluției fiind motivată în cuprinsul notei de fundamentare de faptul că „în cazul proiectelor aferente infrastructurii de transport de interes național și a celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București «Metrorex» – S.A., autoritatea care emite autorizațiile de construire este Ministerul Transporturilor și Infrastructurii (MTI), potrivit prevederilor art.43 lit.b) din Legea nr.50/1991. Certificatul de atestare confirmă că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și că există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor. Însă prin procesul-verbal la terminarea lucrărilor a fost deja atestată conformitatea lucrărilor executate cu cele autorizate, emiterea, de către autoritatea competentă (MTI), a altui document putând conduce la întâzieri în cadrul procesului de întabulare a construcțiilor finalizate.”

24. Cu referire la criticile de neconstituționalitate raportate la încălcarea art.1 alin.(4), a art.16 alin.(1) și (2), a art.61, precum și la art.147 alin.(4) din Constituție pe motiv că legea criticată nu ar avea un real caracter general normativ, ci unul individual, se consideră că și acestea sunt neîntemeiate.

25. Potrivit notei de fundamentare a proiectului de Ordonanță a Guvernului nr.36/2024, însăși rațiunea reglementării o constituie adoptarea unor norme speciale, derogatorii de la dreptul comun în ceea ce privește înscrierea în cartea funciară a anumitor categorii de construcții, respectiv proiectele de infrastructură de transport

de interes național și proiectele de infrastructură de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A.. Astfel, identificând anumite particularități privind aceste tipuri de construcții, legiuitorul a constatat necesitatea actualizării cadrului normativ cu reglementări privind situații particulare, derogatorii de la dreptul comun, în acord cu noile realități socioeconomice.

26. Este dreptul legiuitorului să reglementeze anumite domenii particulare într-un mod diferit de cel utilizat în cadrul reglementării cu caracter general sau, altfel spus, să deroge de la dreptul comun. Prin urmare, instituirea unor norme derogatorii de la dreptul comun, într-un anumit domeniu, nu poate conduce *per se* la aprecierea actului ca fiind cu caracter individual, concluzie ce se desprinde din chiar jurisprudența în materie a Curții Constituționale (Decizia nr.600 din 9 noiembrie 2005).

27. Cât privește invocarea principiului egalității în drepturi, se arată că, potrivit jurisprudenței constituționale în materie, art.16 alin.(1) din Constituție consacră principiul egalității în drepturi a cetățenilor, deci a persoanelor fizice, egalitatea persoanelor juridice putând fi luată în discuție numai dacă regimul juridic diferit aplicabil acestora din urmă s-ar răsfrânge asupra cetățenilor (Decizia nr.368 din 5 iulie 2022, Decizia Plenului Curții Constituționale nr.1 din 8 februarie 1994, nr.102 din 31 octombrie 1995). Prin urmare, se apreciază că astfel de critici sunt neîntemeiate.

28. Referitor la invocarea art.61 alin.(1) și a art.147 alin.(4) din Constituție, se arată că aceste norme sunt doar formal indicate, fără să fie formulate însă și critici concrete de neconstituționalitate prin raportare la aceste texte, aspect ce contravine art.10 alin.(2) din Legea nr.47/1992 și atrage, în consecință, inadmisibilitatea acestora ca nemotivate.

29. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate prin raportare la prevederile art.22 alin.(1) și ale art.34 și 35 din Constituție, potrivit cărora eliminarea certificatului de atestare a construcției din procedura de înscriere în

cartea funciară lipsește statul de un mecanism de control al calității acestor acte, consideră că acestea sunt neîntemeiate.

30. Se indică, în acest sens, legislația incidentă în materie, respectiv art.17 alin.(1) din Legea nr.10/1995 privind calitatea în construcții, definiția cuprinsă în anexa nr.2 la Legea nr.50/1991, art.1 din Regulamentul de recepție a lucrărilor de construcții și instalații aferente acestora, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.273/1994, și Regulamentul privind recepția construcțiilor din domeniul infrastructurii rutiere și feroviare de interes național, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.845/2018, dispoziții care prevăd în mod clar că recepția construcțiilor, materializată printr-un proces-verbal de recepție, este un proces complex realizat la finalizarea acestora și reprezintă o componentă a sistemului calității în construcții, care certifică conformitatea realizării acestora cu respectarea cerințelor fundamentale prevăzute în documentația de autorizare și a celei prevăzute în cartea tehnică a construcției. Așadar, chiar și în lipsa certificatului de atestare a construcției, este asigurat în continuare un mecanism tehnic de control al calității în construcții și pentru prevenirea riscurilor la adresa vieții și integrității fizice a persoanelor, astfel că aceste critici sunt considerate ca fiind neîntemeiate.

31. Cu privire la criticile de neconstituționalitate referitoare la exigențele de calitate a legii ce derivă din cuprinsul art.1 alin.(3) și (5) din Legea fundamentală, prin raportare la dispozițiile Legii nr.24/2000, se arată că și acestea sunt neîntemeiate. Curtea Constituțională a stabilit în jurisprudența sa trei criterii pentru a determina existența paralelismului legislativ, și anume: a) o suprapunere în privința obiectului de reglementare a celor două acte normative; b) o suprapunere în privința termenelor avute în vedere de legiuitorul primar și, respectiv, delegat; c) necorelarea dintre actele normative cuprinzând suprapunerea de reglementare și de termene avute în vedere (Decizia nr.594 din 15 iulie 2020). Aplicând aceste criterii legii supuse controlului de constituționalitate, se observă că, deși reglementarea este identică în două acte normative diferite, aceasta nu conduce la o necorelare între ele, ci, dimpotrivă,

intenția de reglementare pare a fi de aplicare unitară a normei, având în vedere obiectul diferit de reglementare al celor două acte normative, astfel că nu se poate reține încălcarea normelor constituționale mai sus invocate.

32. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctul lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

33. La termenul de judecată fixat pentru data de 10 decembrie 2025, Curtea, având în vedere cererile de amânare a deschiderii dezbaterilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat succesiv, în temeiul dispozițiilor art.57 și ale art.58 alin.(3) din Legea nr.47/1992, începerea dezbaterilor pentru datele de 16 decembrie 2025 și 11 februarie 2026, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

34. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.36/2024 pentru completarea unor acte normative referitoare la autorizarea și intabularea construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A.

35. Legea criticată aprobă, fără nicio modificare sau completare, Ordonanța Guvernului nr.36/2024 pentru completarea unor acte normative referitoare la autorizarea și intabularea construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.868 din 29 august 2024, act normativ cu următorul conținut:

„Art. I. – După articolul 37 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, art. 37¹, cu următorul cuprins:

«Art. 37¹. – Pentru proiectele de infrastructură de transport de interes național și de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., dreptul de proprietate asupra construcțiilor se înscrie în cartea funciară în baza autorizației de construire emise de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, a procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, precum și a celorlalte dispoziții legale în materie și a unei documentații cadastrale, fără obligativitatea eliberării de către autoritatea competentă emitentă a autorizației de construire a unui certificat de atestare a construcției.»

Art. II. – Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. La articolul 37, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

«(4¹) Pentru proiectele de infrastructură de transport de interes național și cele de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A. autorizate de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, regularizarea cotelor legale datorate Inspectoratului de Stat în Construcții - ISC se realizează pe baza valorii finale a lucrărilor executate, comunicată de beneficiarul investiției prin emiterea unei declarații pe propria răspundere privind valoarea finală fără TVA a lucrărilor executate, transmisă odată cu depunerea comunicării privind încheierea execuției lucrărilor. Aceste documente vor sta la baza emiterii de către Inspectoratul de Stat în Construcții – ISC a adeverinței prin care se confirmă plățile efectuate de investitor.»

2. La articolul 37, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, al 7-lea, cu următorul cuprins:

«(7) Pentru proiectele de infrastructură de transport de interes național și de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., dreptul de proprietate asupra construcțiilor se înscrie în cartea funciară în baza autorizației de construire emise de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, a procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, precum și a celorlalte dispoziții legale în materie și a unei documentații cadastrale, fără obligativitatea eliberării de către autoritatea competentă emitentă a autorizației de construire a unui certificat de atestare a construcției.»”

36. Textele constituționale indicate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art.1 alin. (4) și (5) privind principiul separării și echilibrului puterilor în stat și, respectiv, principiul legalității, art.16 alin.(1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art.22 alin. (1) privind garantarea dreptului la viață și a dreptului la integritate fizică și psihică ale persoanei, ale art. 34 – *Dreptul la ocrotirea sănătății* și ale art. 35 – *Dreptul la un mediu sănătos*, ale art.61 alin.(1) referitoare la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, ale art.73 alin.(3) lit.m) potrivit căroră regimul general al proprietății și al moștenirii se reglementează prin lege organică, ale art.76 alin.(1) referitoare la adoptarea legilor organice cu votul majorității membrilor fiecărei Camere, ale art.115 alin.(1) privind legea specială de abilitare a Guvernului de a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice și ale art.147 alin.(4) referitoare la efectul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

(1.) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

37. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate, astfel cum

aceste condiții decurg din cuprinsul prevederilor art.146 lit.a) din Constituție și art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

38. Primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea antereferită, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia nr.66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

39. Analizând obiecția de neconstituționalitate din perspectiva celor trei condiții de admisibilitate antementionate, Curtea constată că obiectul acesteia vizează o lege aprobată de Parlament și trimisă la promulgare în data de 18 octombrie 2025, cu privire la care Președintele României a formulat prezenta sesizare de neconstituționalitate în data de 5 noiembrie 2025, deci în interiorul termenului de 20 de zile prevăzut de art.77 alin.(1) din Legea fundamentală. Așadar, obiecția de neconstituționalitate respectă condițiile de admisibilitate stabilite de art.146 lit.a) din Constituție și art.15 alin.(1) din Legea nr.47/1992.

40. Totodată, trebuie observat că instanța constituțională este competentă să analizeze, în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate ce privește legea de aprobare, inclusiv îndeplinirea de către ordonanța Guvernului astfel aprobată – simplă sau de urgență – a condițiilor prevăzute de art. 115 din Constituție cu referire la delegarea legislativă (în acest sens, cu titlu exemplificativ, se rețin Decizia nr. 584 din 13 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 6 iulie 2007, și Decizia nr. 761 din 17 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.46 din 620 ianuarie 2015). Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că viciul de neconstituționalitate al unei ordonanțe simple sau de urgență emise de Guvern nu poate fi acoperit prin aprobarea de către Parlament a ordonanței respective. Legea care aprobă o ordonanță neconstituțională

este ea însăși neconstituțională (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, sau Decizia nr.240 din 3 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.504 din 12 iunie 2020, paragrafele 133 și 134). În lumina acestor considerente de principiu, Curtea a reținut în jurisprudența sa că are competența ca, prin mijlocirea legii de aprobare a ordonanței, să verifice constituționalitatea dispozițiilor acesteia integrate în legea de aprobare (Decizia nr.391 din 14 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1214 din 19 decembrie 2022, paragraful 23).

(2.) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1) Criticile de neconstituționalitate extrinsecă privind încălcarea art.73 alin.(3) lit.m), a art.76 alin.(1) și a art.115 alin.(1), prin raportare la art.147 alin.(4) din Constituție, din cauza adoptării greșite a legii ca *lege ordinară*, și nu ca *lege organică*

41. Autorul sesizării arată că Ordonanța Guvernului nr.36/2024 conține o serie de dispoziții prin care se intervine asupra Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr.7/1996, lege cu caracter organic care guvernează regimul juridic al circulației terenurilor și construcțiilor proprietate privată, regim ce se subsumează regimului general al dreptului de proprietate, domeniu care, potrivit art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție, se reglementează prin lege organică. Prin urmare, completarea adusă Legii nr.7/1996 prin noile prevederi introduse la art. 37¹ prin Ordonanța Guvernului nr.36/2024, în sensul eliminării certificatului de atestare a construcției din categoria înscrisurilor necesare în mod obligatoriu pentru intabulare a dreptului de proprietate asupra construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și a celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., trebuia operată printr-o lege organică, și nu ordinară, așa cum a fost adoptată legea criticată.

42. Examinând fișa legislativă a actului normativ criticat, Curtea reține legea criticată a fost aprobată ca lege ordinară atât de Senat, cât și de Camera Deputaților, în conformitate cu art.76 alin.(2) din Constituție. Cu referire la caracterul ordinar al legii de aprobare a Ordonanței Guvernului nr.36/2024, în avizul Consiliului Legislativ se menționează că, fiind o ordonanță emisă de Guvern în temeiul art.1 pct.VI poziția 2 din Legea nr.187/2024 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.559 din 14 iunie 2024, dar și în considerarea caracterului organic al Legii nr.7/1996, pe care ordonanța menționată o completează, este necesar ca prevederile art.I din aceasta să aibă în vedere doar dispozițiile cu caracter ordinar din cuprinsul Legii nr.7/1996, pentru a fi respectată jurisprudența Curții Constituționale în materie (Decizia nr.622 din 13 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.60 din 20 ianuarie 2017). Din această perspectivă, se arată că textul preconizat pentru art.37¹ din Legea nr.7/1996 vizează ipoteza juridică a înscrierii în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra construcțiilor, aspect de natură să afecteze reglementarea regimului proprietății, fiind, prin urmare, de analizat dacă dispozițiile art.I pot face obiectul unei reglementări pe calea delegării legislative, prin ordonanță a Guvernului, în temeiul legii de abilitare.

43. Din examinarea criticilor de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la caracterul ordinar al legii atacate, Curtea observă că obiectul său de reglementare îl constituie aprobarea pură și simplă a Ordonanței Guvernului nr.36/2024, act normativ care, la rândul său, completează cu noi texte două legi organice – Legea nr.7/1996 și Legea nr.50/1991. Totodată, se reține că Ordonanța Guvernului nr.36/2024 a fost emisă în temeiul art. 1 pct. VI poziția 2 din Legea nr. 187/2024, lege prin care Parlamentul, în considerarea art.115 alin.(1) din Constituție, abilitează Guvernul ca, de la data intrării în vigoare a acestei legi, dar nu înainte de încheierea primei sesiuni ordinare a anului 2024, și până la reluarea lucrărilor Parlamentului în cea de-a doua sesiune ordinară a anului 2024, să emită ordonanțe în domenii care

nu fac obiectul legilor organice, printre care se menționează la art. 1 pct. VI poziția 2 „modificarea și completarea unor acte normative referitoare la autorizarea și intabularea construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea Comercială de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A.”

44. Deși încadrarea în domeniul legii ordinare a obiectului de reglementare a Ordonanței Guvernului nr.36/2024 a fost prestabilită chiar de Parlament prin art.1 pct.VI poziția 2 din Legea nr.187/2024, **Curtea constată că printr-o lege de abilitare Parlamentul nu putea modifica și caracterul unor legi organice precum Legea nr. 7/1996, pentru a face posibilă modificarea sau completarea acestei legi prin ordonanță simplă a Guvernului.** Or, în aceste condiții, revenea Guvernului obligația de a analiza și de a completa prin ordonanță doar **dispozițiile cu caracter ordinar din cuprinsul Legii nr.7/1996**, pentru a fi respectat caracterul organic al normelor supuse modificării, și în acord cu jurisprudența Curții Constituționale în materie (a se vedea Decizia nr.622 din 13 octombrie 2016, precitată, paragraful 27).

45. Curtea Constituțională a reținut, de principiu, în jurisprudența sa, că domeniul legilor organice este foarte clar delimitat prin textul Constituției, dispozițiile art.73 alin.(3) fiind de strictă interpretare (Decizia nr.53 din 18 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.312 din 9 noiembrie 1994), astfel încât legiuitorul este obligat să adopte legi organice numai în domeniile expres prevăzute de Constituție. Dispozițiile unei legi organice nu pot fi modificate decât prin norme cu aceeași forță juridică (Decizia nr.496 din 3 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1016 din 7 noiembrie 2023, paragrafele 103 și 104). Cu toate acestea, Curtea a statuat că printr-o lege ordinară se pot modifica dispoziții dintr-o lege organică, dacă acestea nu conțin norme de natura legii organice, întrucât se referă la aspecte care nu sunt în directă legătură cu domeniul de reglementare al legii organice; în consecință, criteriul material este cel definitoriu pentru a analiza apartenența sau nu a unei reglementări la categoria legilor ordinare sau organice (a se

vedea și Decizia nr. 88 din 2 iunie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 3 iunie 1998, Decizia nr. 442 din 10 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2015, sau Decizia nr. 622 din 13 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 20 ianuarie 2017, paragraful 26).

46. Autorul sesizării susține că legea criticată trebuia adoptată ca lege organică deoarece ordonanța Guvernului astfel aprobată conține dispoziții de natură să intervină asupra Legii nr.7/1996, lege care, în considerarea art. 73 alin.(3) lit.m) din Constituție, are caracter organic.

47. Față de aceste critici, Curtea reține, pe de o parte, că prevederile art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție impun legiuitorului să reglementeze regimul juridic general al proprietății exclusiv prin lege organică. Pe de altă parte, art.44 alin.(1) teza finală din Legea fundamentală permite legiuitorului să stabilească limitele și conținutul dreptului de proprietate „prin lege”, fără să prevadă însă expres caracterul organic al acesteia. În aceste condiții, Curtea Constituțională a stabilit prin jurisprudența sa distincția dintre aspectele ce intră în sfera regimului juridic general al proprietății și care sunt de domeniul strict al legii organice, în acord cu art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție, și celelalte elemente prin care legiuitorul configurează conținutul și limitele dreptului de proprietate și care pot fi și de nivelul legii ordinare.

48. Curtea a stabilit, de principiu, că regimul general al proprietății și al dreptului de proprietate reprezintă o realitate juridică ce guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă, ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe (Decizia nr.5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992). Regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, vizează, ca esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința și dispoziția, fiind

preponderent un regim de drept privat, însă nu orice modalitate de transfer al dreptului de proprietate se încadrează în domeniul strict limitativ rezervat legii organice (a se vedea Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, paragraful 108, Decizia nr.627 din 15 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.363 din 6 mai 2020, paragraful 28, sau Decizia nr.432 din 5 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1047 din 28 octombrie 2022, paragraful 41).

49. Față de constatările cu valoare de principiu anterior menționate, Curtea urmează în cauza de față să determine, prin aplicarea criteriului material, dacă, prin conținutul lor normativ, dispozițiile Ordonanței Guvernului nr.36/2024 vizează regimul juridic general al proprietății astfel încât să se impună reglementarea acestora prin lege organică, în acord cu prevederile art.76 alin.(1) coroborat cu art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție, așa cum susține autorul obiecției de neconstituționalitate (a se vedea, *ad similib*, Decizia nr.296 din 29 mai 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.652 din 11 iulie 2025, paragrafele 66–69).

50. În acest sens, Curtea constată că **Ordonanța Guvernului nr.36/2024 reglementează o excepție de la regula instituită la art. 37 alin. (1) din Legea nr. 7/1996, care este o normă juridică cu caracter organic ce reglementează procedura și înscrisurile prevăzute de lege pentru intabularea în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra construcțiilor**. Astfel, *de lege lata*, dreptul de proprietate asupra oricărei construcții se înscrie în cartea funciară în baza unui **certificat de atestare** eliberat de autoritatea locală emitentă a autorizației de construire, care să confirme că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și că există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, precum și a celorlalte dispoziții legale în materie și a unei documentații cadastrale. Astfel, obiectul de reglementare al Ordonanței Guvernului nr.36/2024 îl reprezintă exclusiv completarea, prin trei texte normative, a două legi organice – Legea

nr.7/1996 și Legea nr.50/1991, texte noi prin care, în esență, se legiferează **exceptare de la procedura și înscrisurile prevăzute de lege pentru intabularea în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra construcțiilor, fiind introduse două reguli speciale referitoare exclusiv la autorizarea și intabularea dreptului de proprietate asupra construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A.**

51. Astfel, prima regulă, normativizată prin art. I din ordonanță, care introduce după art.37 din Legea nr.7/1996 un nou articol, art.37¹, se referă la posibilitatea ca, pentru lucrările de construcții mai sus menționate, dreptul de proprietate să se înscrie în cartea funciară fără depunerea certificatului de atestare a construcției, adică exclusiv în baza autorizației de construire emise de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, a procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, precum și a celorlalte dispoziții legale în materie și a unei documentații cadastrale. Aceeași regulă este introdusă de art.II pct.2 din ordonanță și în cuprinsul Legii nr.50/1991, sub forma art.37 alin.(7) din această lege. A doua regulă, introdusă prin art.II pct.1 din Ordonanța Guvernului nr.36/2024, vizează modalitatea de calcul prin regularizare a taxei de autorizare datorate Inspectoratului de Stat în Construcții (ISC) în raport cu valoarea finală a lucrărilor executate, sens în care textul prevede o procedură bazată pe declarația pe propria răspundere a beneficiarului investiției referitoare la valoarea finală fără TVA a lucrărilor executate, declarație care se transmite ISC împreună cu comunicarea privind încheierea execuției lucrărilor, documente pe baza cărora ISC va emite o adeverință de confirmare a plăților efectuate de investitor.

52. Așadar, esența reglementărilor din cuprinsul Ordonanței Guvernului nr.36/2024 vizează ipoteza juridică a înscrierii în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra construcțiilor, respectiv actele juridice cerute pentru intabularea dreptului de proprietate asupra unor categorii de construcții aferente infrastructurii de interes național și celei de metrou, aceleași înscrisuri care fac dovada *ad validitatem*

a dobândirii dreptului de proprietate prin edificare asupra unei construcții în condițiile prevăzute de art.56 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.409 din 10 iunie 2011, potrivit căreia înscrierea în cartea funciară în scop de opozabilitate față de terți, a dreptului de proprietate și a altor drepturi reale se face pe baza actelor prin care s-au transmis, constituit ori modificat în mod valabil. **Prin urmare, întrucât modificările introduse prin Ordonanța Guvernului nr.36/2024, act normativ cu caracter ordinar, sunt de natură să afecteze reglementarea regimului proprietății, acestea nu puteau fi reglementate pe calea delegării legislative, prin ordonanță a Guvernului, în temeiul legii de abilitare.**

53. Curtea arată că, în ceea ce privește înscrierile în cartea funciară, cazurile, condițiile și regimul juridic al acestor înscrieri sunt stabilite de Codul civil, iar procedura de înscriere este reglementată de Legea nr. 7/1996, cu modificările și completările ulterioare, în aplicarea căreia a fost emis Regulamentul de recepție și înscriere în evidențele de cadastru și carte funciară, aprobat prin ordin cu caracter normativ al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară (Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 800/2023 privind aprobarea Regulamentului de recepție și înscriere în evidențele de cadastru și carte funciară, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.125 și 125 bis din 14 februarie 2023).

54. Revenind la caracterul organic al celor două legi completate prin Ordonanța Guvernului nr.36/2024, Curtea reține că acesta se justifică prin domeniul principal de reglementare. Legea nr.7/1996 consacră cadastrul și cartea funciară ca sistem unitar și obligatoriu de evidență tehnică, economică și juridică, de importanță națională, a tuturor imobilelor de pe întreg teritoriul țării [art.1 alin.(1)]. Cartea funciară a fost considerată în jurisprudența Curții Constituționale o carte de bază a evidenței proprietății, un instrument important de apărare a acesteia și care reprezintă, în condițiile legii, un act constitutiv de drepturi (Decizia nr.723 din 1 iunie 2010,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.416 din 22 iunie 2016), lângă stabilirea unor reguli esențiale cu directă incidență asupra dobândirii legale a dreptului de proprietate și a opozabilității sale, domeniu de reglementare care se încadrează în ipoteza prevăzută de art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție referitoare la regimul juridic general al proprietății și al moștenirii, Legea nr.7/1996 incriminează la art.47 alin.(4) o infracțiune și pedeapsa aferentă, aspect ce impune fără echivoc, în temeiul art.73 alin.(3) lit.h) din Constituție, caracterul organic al acestei dispoziții a legii.

55. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că Legea nr. 7/1996 cuprinde normele în conformitate cu care se realizează înscrierile în cartea funciară, reglementarea acestei proceduri fiind realizată printr-un act normativ având caracter de **lege organică**, în acord cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție (a se vedea Decizia nr. 190 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 420 din 3 iunie 2016, și Decizia nr. 723 din 1 iunie 2010, precitată).

56. **Regimul juridic al drepturilor tabulare.** Codul civil enumeră la art.557 alin.(1)–(3) modalitățile de dobândire a drepturilor de proprietate, acestea fiind, după caz și cu respectarea prevederilor legale: prin convenție, moștenire legală sau testamentară, accesiune, uzucapiune, ca efect al posesiei de bună-credință, prin ocupațiune, tradițiune, prin hotărâre judecătorească, translativă de proprietate, prin efectul unui act administrativ sau prin alte moduri de dobândire a dreptului de proprietate. Prin urmare, **dreptul de proprietate asupra unei construcții se dobândește și se intabulează în Cartea funciară, în cazul edificării (construirii) în temeiul actelor administrative prevăzute de Legea nr. 7/1996 (autorizație de construire, proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, certificat de atestare a edificării construcției, documentație cadastrală avizată).** Totodată, alin. (4) al art.557 din Codul civil precizează în acest context că dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile se dobândește prin înscriere în cartea funciară, cu respectarea dispozițiilor prevăzute la art. 888, cu excepția cazurilor anume prevăzute

de lege. Aceste din urmă cazuri sunt prevăzute la art.887 din Codul civil și vizează drepturile reale care provin din moștenire, accesiune naturală, vânzare silită, expropriere pentru cauză de utilitate sau alte cazuri expres prevăzute de lege. Însă, chiar și în aceste cazuri, titularul drepturilor astfel dobândite nu va putea dispune de ele prin cartea funciară decât după ce s-a făcut înscrierea. În plus, în cazul vânzării silite, dacă urmărirea imobilului nu a fost în prealabil notată în cartea funciară, drepturile reale astfel dobândite nu vor putea fi opuse terților dobânditori de bună-credință.

57. Totodată, art. 885 alin.(1) din Codul civil prevede că, sub rezerva unor dispoziții legale contrare, drepturile reale asupra imobilelor cuprinse în cartea funciară se dobândesc, atât între părți, cât și față de terți, numai prin înscrierea lor în cartea funciară, pe baza actului sau faptului care a justificat înscrierea.

58. Art. 888 din Codul civil stabilește condițiile de înscriere în cartea funciară, aceasta efectuându-se în baza înscrisului autentic notarial, a hotărârii judecătorești rămase definitivă, a certificatului de moștenitor sau în baza unui alt act emis de autoritățile administrative, în cazurile în care legea prevede aceasta.

59. Legea nr.71/2011 precizează la art.56 din capitolul V, secțiunea 1 „Dispoziții tranzitorii și de punere în aplicare” a cărții a III-a „Despre bunuri” a Codului civil, că *„(1) Dispozițiile Codului civil privitoare la dobândirea drepturilor reale imobiliare prin efectul înscrierii acestora în cartea funciară se aplică numai după finalizarea lucrărilor de cadastru pentru fiecare unitate administrativ - teritorială și deschiderea, la cerere sau din oficiu, a cărților funciare pentru imobilele respective, în conformitate cu dispozițiile Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”* Până la acest moment, înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate și a altor drepturi reale, pe baza actelor prin care s-au transmis, constituit ori modificat în mod valabil, se face numai în scop de opozabilitate față de terți [art.56 alin.(2) din Legea nr. 71/2011].

60. Legea nr.7/1996 prevede la art.21 alin.(1) că publicitatea imobiliară întemeiată pe sistemul de evidență a cadastrului are ca obiect înscrierea în cartea funciară a actelor și faptelor juridice referitoare la imobilele din aceeași unitate administrativ-teritorială, în scopul transmiterii sau constituirii de drepturi reale imobiliare ori, după caz, al opozabilității față de terți a acestor înscrieri. Art.24 stabilește că înscrierile în cartea funciară sunt: intabularea, înscrierea provizorie și notarea. Cazurile, condițiile și regimul juridic al acestor înscrieri sunt stabilite de Codul civil, procedura de înscriere în cartea funciară fiind prevăzută de legea mai sus menționată și de regulamentul aprobat prin ordin cu caracter normativ al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară. În corelare cu dispozițiile art.888 din Codul civil, art.24 alin.(3) din Legea nr.7/1996 enumeră documentele în baza cărora se înscriu în cartea funciară dreptul de proprietate și celelalte drepturi reale asupra unui imobil, acestea fiind: a) înscrisul autentic notarial sau certificatul de moștenitor, încheiate de un notar public în funcție în România; b) hotărârea judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă ; c) sau pe baza unui act emis de autoritățile administrative, în cazurile în care legea prevede aceasta, prin care drepturile reale imobiliare s-au constituit ori transmis în mod valabil.

61. Înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra construcțiilor este efectuată, conform în art.37 alin.(1) din Legea nr.7/1996, în baza unui certificat de atestare eliberat de autoritatea locală emitentă a autorizației de construire, care să confirme că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și că există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, precum și a celorlalte dispoziții legale în materie și a unei documentații cadastrale.

62. Aceeași regulă de principiu este cuprinsă și în Legea nr.50/1991, art.37 alin.(6) arătând că *„Dreptul de proprietate asupra construcțiilor se înscrie în cartea funciară în baza unui certificat de atestare, care să confirme că edificarea construcțiilor s-a efectuat conform autorizației de construire și că există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor, sau, după caz, a unei adeverințe/unui*

certificat de atestare a edificării construcției. În cazul construcțiilor pentru care execuția lucrărilor s-a realizat fără autorizație de construire, iar împlinirea termenului de prescripție prevăzut la art. 31 nu mai permite aplicarea sancțiunilor, certificatul de atestare/adeverința privind edificarea construcției va fi emis/emisă în baza unei expertize tehnice cu privire la respectarea cerințelor fundamentale aplicabile privind calitatea în construcții, inclusiv cu încadrarea în reglementările de urbanism aprobate, care să confirme situația actuală a construcțiilor și respectarea dispozițiilor în materie și a unei documentații cadastrale. În situația în care în expertiza tehnică se constată neîndeplinirea tuturor cerințelor fundamentale și a celor relative la încadrarea în reglementările de urbanism, nu se eliberează certificatul de atestare/adeverința privind edificarea construcției."

63. Cu privire la această condiție, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a pronunțat Decizia nr. 13 din 8 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.440 din 3 iunie 2019, referitoare la interpretarea și aplicarea art. 492 din Codul civil din 1864, art. 579 alin. (1), art. 577 alin. (2) din Codul civil, art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare și art. 37 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Prin această decizie, instanța supremă a admis recursul în interesul legii și a stabilit că „lipsa autorizației de construire sau nerespectarea prevederilor acesteia, precum și lipsa procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor constituie impedimente pentru recunoașterea pe cale judiciară, în cadrul acțiunii în constatare, a dreptului de proprietate asupra unei construcții realizate de către proprietarul terenului, cu materiale proprii.” Prin urmare, nu doar autorizația de construire și procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor constituie actele de proprietate asupra unei construcții, ci rezultă, din raționamentul instanței supreme expus prin decizia mai sus menționată, că și certificatul de atestare eliberat de autoritatea locală

emitentă a autorizației de construire este un act juridic *ad validitatem* recunoașterea, pe cale judiciară, a dreptului de proprietate. Problema de drept astfel soluționată a fost ridicată pe fondul unei practici judiciare neunitare, ce viza recunoașterea sau nu pe cale judiciară a dreptului de proprietate asupra unei construcții edificate în regim propriu, dar fără autorizație de construcție sau cu nerespectarea acesteia ori în lipsa procesului-verbal de recepție la finalizarea lucrărilor. Instanța supremă a constatat că dreptul de a construi este o prerogativă ce intră în conținutul juridic al dreptului de proprietate, făcând parte din dreptul de dispoziție materială asupra imobilului, care este supus unor reguli speciale în materia amenajării teritoriului și a urbanismului, astfel încât, cu prilejul dovedirii faptului edificării, ce stă la baza prezumției de proprietate, trebuie dovedită și respectarea tuturor condițiilor legale privind autorizarea efectuării lucrărilor de construcții. Altfel spus, reclamantul trebuie să dovedească nu numai faptul juridic al construirii, ci și caracterul licit al conduitei sale, în sensul că exercitarea dreptului său de dispoziție materială asupra terenului s-a făcut cu respectarea restricțiilor cuprinse în documentațiile de amenajare a teritoriului și de urbanism. Prin normele în materia amenajării teritoriului și urbanismului se limitează exercitarea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, aceste norme constituind în același timp și temei al limitării exercitării dreptului de proprietate asupra construcțiilor (paragrafele 60 și 61).

64. În concluzie, Curtea reține, ca regulă, că **certificatul de atestare a construcțiilor reprezintă un act *ad validitatem* ce stă la baza înscrierii în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra construcțiilor, prevăzut în mod expres atât de Legea nr.7/1996, cât și de Legea nr.50/1991, legi speciale ce dau expresie normelor cu caracter general cuprinse în Codul civil cu privire la modalitatea de dobândire a dreptului de proprietate asupra unor bunuri imobiliare prin înscriere în cartea funciară. Deși în Decizia nr.13 din 8 aprilie 2019, pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii, instanța supremă nu s-a referit în mod expres la lipsa certificatului de atestare a construcției în procedura de**

recunoaștere pe cale judiciară a dreptului de proprietate, considerentele reținute în acest prilej sunt deplin valabile și în acest caz, deoarece certificatul de atestare nu poate fi eliberat în lipsa autorizației de construire, iar nerespectarea prevederilor acestuia ține de conținutul și existența acestui certificat de atestare a construcției care certifică și că există proces-verbal de recepție la terminarea lucrărilor. Așadar, simpla executare a unor lucrări de construcții, pe terenul propriu și cu materiale proprii, nu este suficientă, ca prezumție de proprietate, pentru constatarea dreptului de proprietate asupra imobilului construit a titularului terenului, ci este necesară respectarea legislației speciale în materia intabulării și a autorizării construcțiilor, pentru ca dreptul de proprietate să fie legal constituit și opozabil *erga omnes*.

65. Or, dispozițiile art. I și ale art.II pct.2 din Ordonanța Guvernului nr.36/2024 introduc implicit o **excepție** de la acest regim special al intabulării și autorizării construcțiilor prevăzut de Legea nr.7/1996 și de Legea nr.50/1991, în sensul eliminării obligativității întocmirii certificatului de atestare pentru înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate asupra construcțiilor aferente infrastructurii de transport național și a celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A. **Regulile de la care Ordonanța Guvernului nr.36/2024 dispune indirect exceptarea sunt cele cuprinse în art.37 alin.(1) din Legea nr.7/1996 și, respectiv, art.37 alin.(6) din Legea nr.50/1991, norme care, așa cum s-a arătat mai sus, nu doar că sunt integrate unor legi organice, dar ele însele, prin propriul conținut juridic, sunt norme organice, încadrându-se în domeniul vizat de art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție, deoarece cuprind reglementări esențiale pentru constituirea dreptului de proprietate și exercitarea prerogativei dispoziției asupra acestuia.**

66. În acest context legislativ devin aplicabile prevederile art.58 alin.(3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 21 aprilie 2010, potrivit cărora evenimentele legislative pot fi dispuse prin acte normative

ulterioare de același nivel sau de nivel superior legii de bază. Prin urmare, **dispozițiile art.I și ale art.II pct.2 din ordonanță, introducând o exceptare de la regulile generale privind procedura intabulării dreptului de proprietate asupra construcțiilor, ar fi trebuit să fie adoptate printr-un act normativ de nivel organic, egal cu cel al legilor pe care le-a completat cu această excepție. Or, Ordonanța Guvernului nr.36/2024 a fost adoptată în temeiul art.115 alin.(1) din Constituție și al art.1 pct.VI poziția 2 din Legea nr.187/2024, adică într-un domeniu care în mod categoric nu poate face obiectul legilor organice. Aplicând însă criteriul material de determinare a nivelului necesar de reglementare, astfel cum a fost analizat anterior, la conținutul normativ al dispozițiilor art.I și ale art.II pct.2, rezultă că nici Ordonanța Guvernului nr.36/2024 și nici legea de aprobare nu pot fi acte normative de nivelul legii ordinare, ci se încadrează în domeniul legii organice configurat de art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție.**

67. În considerarea celor de mai sus, Curtea constată că atât legea criticată, de aprobare a Ordonanței Guvernului nr.36/2024, cât și ordonanța, în integralitatea lor, sunt neconstituționale sub aspect extrinsec, fiind adoptate în mod greșit ca acte normative ordinare, contrar art.1 alin.(5), art.73 alin.(3) lit.m) coroborat cu art.76 alin.(1) și art.115 alin.(1) din Constituție.

(2.2.) Criticile de neconstituționalitate extrinsecă privind încălcarea art. 1 alin.(4), a art.16 alin.(1) și (2), a art.61 alin.(1) și a art.147 alin.(4) din Constituție, întrucât legea criticată ar avea caracter individual

68. Autorul sesizării consideră, în esență, că legea criticată este concepută să impună dispoziții pentru un caz determinat concret, *intuitu personae*, având caracter individual, și nu unul general normativ.

69. Cu privire la legile cu caracter individual, Curtea a statuat, de principiu, în jurisprudența sa că legea, ca act juridic al Parlamentului, reglementează relații sociale generale, fiind, prin esența și finalitatea ei constituțională, un act cu aplicabilitate generală. Prin definiție, legea, ca act juridic de putere, are caracter

unilateral, dând expresie exclusiv voinței legiuitorului, ale cărei conținut și formă sunt determinate de nevoia de reglementare a unui anumit domeniu de relații sociale și de specificul acestuia. Curtea a reținut, de principiu, că, în măsura în care domeniul de incidență a reglementării este determinat concret, dată fiind rațiunea *intuitu personae* a reglementării, aceasta are caracter individual, ea fiind concepută nu pentru a fi aplicată unui număr nedeterminat de cazuri concrete, în funcție de încadrarea lor în ipoteza normei, ci, *de plano*, într-un singur caz, prestabilit fără echivoc (a se vedea Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.060 din 26 noiembrie 2005, Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 22 noiembrie 2007, Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013, Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014, paragraful 21, sau Decizia nr. 777 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.011 din 20 decembrie 2017, paragraful 24, sau Decizia nr. 643 din 24 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 978 din 23 octombrie 2020, paragraful 59).

70. Cu toate acestea, Curtea a precizat tot pe cale jurisprudențială (Decizia nr. 139 din 3 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 25 martie 2021, paragraful 106) că, atunci când s-a referit la imposibilitatea reglementării prin lege a unui domeniu determinat concret, în considerarea unei rațiuni individuale și *intuitu personae* a reglementării, cu consecința de a fi aplicată într-un singur caz, prestabilit fără echivoc, a avut în vedere *scopul legii* și a analizat dacă aceasta a urmărit să satisfacă o cerere în sine personală și privată. Soluționarea unor astfel de aspecte personale și concrete se face în temeiul legii, și nu prin lege, fiind chestiuni de aplicare a legii. În aceste cazuri este evident că nu se poate reglementa prin lege, întrucât scopul urmărit nu ține de realizarea politicii legislative, ci se circumscrie exclusiv unor probleme de atribuire a unor bunuri în interes strict

personal și particular, cu consecința creării unor privilegii personale/private, așa cum se vedea, în acest sens, Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005 sau Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007, precitate).

71. O altă categorie de decizii prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea unei legi datorită caracterului său individual vizează un alt criteriu, care, plecând de la obiectul de reglementare al legii, determină *nivelul necesar de reglementare*, și anume prin reglementare primară sau secundară/infralegală. Curtea a constatat și încălcarea principiului separației puterilor în stat, consacrat de art.1 alin.(4) din Constituție, când obiectul de reglementare nu era de domeniul legii și de competența legiuitorului primar sau secundar, ci intra în sfera domeniului de reglementare prin acte infralegale (în acest sens, a se vedea, de exemplu, Decizia nr.58 din 16 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.218 din 4 martie, Decizia nr.643 din 24 septembrie 2020, Decizia nr.494 din 21 noiembrie 2013, Decizia nr.574 din 16 octombrie 2014, precitate, Decizia nr.249 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.456 din 31 mai 2018).

72. Curtea a mai reținut că art. 61 alin. (1) din Constituție consacră rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, ceea ce înseamnă că are deplina competență de a reglementa orice relații sociale, indiferent de obiectul acestora. Art.73 alin.(1) din Constituție stabilește categoriile de legi (constituționale/organice/ordinare) ce pot fi adoptate în diverse domenii, fără ca vreo dispoziție a Constituției să limiteze obiectul legiferării. Legile ordinare nu au un domeniu prestabilit, putând, prin urmare, reglementa orice categorie de relații sociale care nu intră în sfera legilor constituționale și organice. Legiferarea presupune normarea unor acțiuni/conduite/comportamente de la cele mai generale la cele mai concrete, neexistând un grad de generalitate prestabilit al reglementării. Gradul de generalitate al unei legi este variabil în funcție de specificul relațiilor sociale reglementate și de finalitatea urmărită, sens în care legiuitorul este cel care optează

pentru diferite forme și tehnici de exprimare a normelor juridice. *Dacă scopul legii adoptate este de interes public, gradul mai mare sau mai redus de generalitate a obiectului acesteia nu poate conduce la limitarea plenitudinii de competență a Parlamentului* (în acest sens, a se vedea pe larg Decizia nr.139 din 3 martie 2021, precitată, paragrafele 103–107).

73. În cazul de față, domeniul de reglementare al Ordonanței Guvernului nr.36/2024 a fost prestabilit chiar de legiuitor prin art.1 pct.VI poziția 2 din Legea nr.187/2024, Parlamentul având de principiu plenitudine de competență în stabilirea domeniilor în care Guvernul poate reglementa prin ordonanțe, deci în materia legilor ordinare. Aprobarea prin lege a unei ordonanțe emise în temeiul unei legi de abilitare este o consecință firească a delegării mai sus menționate, în acord cu prevederile art.115 alin.(3) din Constituție și ale art.2 din Legea nr.187/2024, referitoare la supunerea acestor ordonanțe aprobării Parlamentului. Faptul că, în prezenta cauză, Curtea a constatat neconstituționalitatea ordonanței supuse controlului de constituționalitate și a legii de aprobare deoarece acestea nu pot avea caracter ordinar, ci organic, determinat de caracterul organic al normelor juridice pe care le conțin, nu afectează cu nimic competența legiuitorului primar sau delegat de a determina, în principiu, domeniul de reglementare al actelor supuse propriei legiferări, Constituția stabilind la art.115 alin.(6) limite în acest sens doar cu privire la domeniile de reglementare prin ordonanță de urgență a Guvernului.

74. În plus, reglementarea cu titlu de excepție a unor condiții diferite cu privire la actele juridice în baza cărora se dobândește și se înscrie în cartea funciară dreptul de proprietate asupra unor categorii de construcții nu conferă soluției legislative și un caracter *intuitu personae*.

75. Cât privește condiția existenței interesului public pe care îl atinge obiectul de reglementare al Ordonanței Guvernului nr.36/2024, Curtea observă că acesta din urmă vizează lucrările de construcții necesare atât pentru întreaga infrastructură de transport național – rutieră, feroviară, navală și aeroportuară, cât și

pentru cea de metrou (în prezent, doar în București), fiind vorba, prin urmare, de interes public de nivel național, așa cum, de altfel, se prevede în chiar titlul actului normativ analizat. Infrastructura de transport națională reprezintă un element strategic al dezvoltării economiei naționale și nu numai, asigurând totodată și la nivel individual circulația persoanelor, a bunurilor și a serviciilor în interiorul țării și spre exteriorul acesteia, astfel că dezvoltarea sa atât în dimensiunea calitativă, cât și cantitativă reflectă un interes public cu nivel ridicat de generalitate, care exclude caracterul de act normativ *intuitu personae* al ordonanței analizate.

76. Pe de altă parte, deși dispozițiile Ordonanței Guvernului nr.36/2024 sunt aplicabile în anumite situații clar configurate, destinatarii acestor norme nu sunt în totalitate predefiniți prin acest act normativ. Dacă în cazul lucrărilor de construcții destinate infrastructurii de metrou beneficiarul normei este în mod expres indicat chiar de titlul actului normativ, respectiv Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., în calitate de gestionar, în cazul lucrărilor destinate infrastructurilor de transport de interes național, gestionarii acestora, deci destinatarii normei, deși reprezintă companii aflate în subordinea/sub autoritatea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, nu sunt nominalizați prin textul aceluiași act normativ.

77. Nominalizarea expresă în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr.36/2024 a Societății de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A. nu poate însă conferi *eo ipso* acestui act normativ caracter individual, deoarece această societate comercială este în prezent unica societate care are ca obiect de activitate asigurarea serviciului public de transport de persoane cu metroul pe rețeaua de căi ferate subterane și supraterane. Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A. s-a înființat în temeiul Hotărârii Guvernului nr.482/1999 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.293 din 24 iunie 1999) prin reorganizarea Regiei de Exploatare a Metroului București, iar potrivit art.1 alin.(3) din această hotărâre, „Metrorex” este societate comercială pe acțiuni, inițial cu capital integral de stat, care

desfășoară în principal activități de interes public și strategic și se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Transporturilor. Regiile autonome se organizează și funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale – industria de armament, energetică, exploatarea minelor și a gazelor naturale, poșta și transporturi feroviare –, precum și unele domenii aparținând altor ramuri stabilite de Guvern (art.2 din Legea nr.15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.98 din 8 august 1990). Prin urmare, legiuitorul – delegat sau primar – are deplina competență de a reglementa cu privire la activitățile specifice domeniilor strategice, care, în virtutea legii, sunt desfășurate de anumite societăți comerciale/companii naționale, foste regii autonome, după caz, cu capital integral sau majoritar de stat, fără a se putea considera că asemenea reglementări au un caracter *intuitu personae* și contravin prevederilor art. 1 alin.(4), ale art.16 alin.(1) și (2) și ale art.61 alin.(1) din Constituție.

78. În același sens pot fi exemplificate și alte acte normative prin care sunt reglementate aspecte particulare legate de desfășurarea activităților specifice unor regii autonome, cum ar fi Ordonanța Guvernului nr.19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol și bunuri mobile din domeniul public și privat al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, Legea nr. 404/2003 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, Legea nr.202/2008 privind organizarea Monitorului Oficial al României sau Legea nr. 245/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2015 privind stabilirea nivelului maxim al produsului apă grea destinat unităților 1-4 de la Centrala Nuclearo-Electrică Cernavodă pentru întreaga perioadă de exploatare a acestora, precum și pentru gestionarea apei grele.

79. Totodată, dată fiind unicitatea domeniului de activitate desfășurată atât de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., cât și de celelalte

companii aflate deopotrivă în subordinea Ministerului Transportului și Infrastructurii, responsabile pentru gestionarea lucrărilor de construcții necesare infrastructurii de transport de interes național, nu pot fi reținute nici criticile de neconstituționalitate potrivit cărora, contrar art.16 alin.(1) și (2) din Constituție, Ordonanța Guvernului nr.36/2024 îi favorizează, prin caracterul său individual, pe destinatarii acestui act normativ, în detrimentul altor eventuali competitori cu același obiect de activitate.

80. Așadar, criticile de neconstituționalitate privind încălcarea art. 1 alin.(4), a art.16 alin.(1) și (2), a art.61 alin.(1) și a art.147 alin.(4) din Constituție sunt neîntemeiate.

81. Având în vedere constatarea neconstituționalității legii criticate și a ordonanței aprobate de aceasta, sub aspect extrinsec, prin raportare la prevederile art. 1 alin.(5), ale art.73 alin.(3) lit.m) coroborat cu art.76 alin.(1) și art.115 alin.(1) din Constituție, Curtea, în acord cu jurisprudența sa în materie, nu va mai proceda la examinarea criticilor de natură intrinsecă formulate cu privire la Ordonanța Guvernului nr.36/2024, această analiză rămânând fără obiect (a se vedea ilustrativ Decizia nr.1008 din 7 iulie 2009, precitată).

82. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.36/2024 pentru completarea unor acte normative referitoare la autorizarea și intabularea construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., precum și

Ordonanța Guvernului nr.36/2024 pentru completarea unor acte normative referitoare la autorizarea și intabularea construcțiilor aferente infrastructurii de transport de interes național și celei de metrou gestionate de Societatea de Transport cu Metroul București „Metrorex” – S.A., în ansamblul lor, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2026.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE**

Prof.univ.dr. ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

**MAGISTRAT-ASISTENT-ȘEF,
Claudia-Margareta Krupenschi**